

Prost Neijohr ...

habb isch omm Somsdaach moim Kummbeer Schorsch ins Telefon gekrische, awwer de Schorsch hott nor geflissderrd: Ja, Prost, unn hott uffgeleeschd, no ja, den rode Knobb onn soim Telefon gedriggd.

Isch habb nodierlich gleisch widder bei emm oogerufe unn weils Kättche jetzt Hallo gesaad hott, habb isch Prost Neijohr, Kättche, gesaad unn aach gefroochd: Was is-sen meddem Schorsch, isser kronk?

Dess Kättche hott ins Telefon gelachd. Der iss nitt kronk, der motzt.

Unn warum dess?, habb isch gefroochd.

Ei weesche emm Kleiderbieschel, gibts Kättche ze Antwort.

Isch war gons baff. Weesche emm Kleiderbieschel?

Ei ja, seets Kättche, unn dess muss isch derr verzehle, dess iss e länger Sach: Doo kann merr doch ewe jeden Owend seh, wie su Pfeilscher uff e rund Scheib geworffe werrn, Dart heeßt dess, unn de Schorsch guggt sisch dess alsemol oo. Dess iss gar nitt su leicht, hodder gesaad, doo treffe die monschmol mett drei Pfeilscher in su enn kloone rode Streife vunn dere Scheib, dess muss merr sisch emol vorstelle. Doodruffhie saach isch zum Schorsch: Isch kann merr vorstelle, dass aach unser Kinner unn Enkel su e Scheib unn Pfeilscher hawwe, frooch die doch emol, doo konnsde dess emol prowiern.

Doo moont de Schorsch: Och, muss nitt soi. Außerdem, wo soll isch die Scheib uffhänge, weil wenn isch denewer werff, gibt's Lescher in de Wond. Naa, muss nitt soi, seeder noch emol unn doodemett war der Fall erledischd.

Jetzt frooch isch: Ei Kättche, awwer de Schorsch motzt doch, hosde gesaad. Doo muss doch noch ebbes gewese soi.

Dess wollt isch derr grad noch verzehle, seets Kättche. Gessdern moie habb isch vunn de Wäschkisch im Keller ebbes geheerd, su als ob immer widder ebbes uff de Boddem falle deet. Isch wusst nitt was dess iss unn bin die Kellertrebb enunner. Unn was seh isch? Unsern alde Garderoweständer außem ehemalische Partyraum stieht in de Wäschkisch, de Schorsch stieht e bissi vunn dem Ständer ewegg, hott enn Kleiderbieschel in de Hond, dreht noch emol omm Haake, schwenkt soin Arm unn schmeißt den Bieschel uff de Ständer zu, su, als ob der sisch dort uffhänge sollt.

Was mächsden doo, Schorsch?, habb isch gerufe.

De Schorsch iss rischdisch verschrogge, gieht onn de Ständer unn dut sechs odder siwwwe Kleiderbieschel aus Holz uffhewe, die unner dem Ständer gelesche hawwe.

Isch frooch noch emol: Schorsch, was mächsden doo?

Doo seeder: Kättche, mir hawwe joo nitt su e Scheib unn mir hawwe aach koo Pfeilscher, unn doo habb isch gedenkt, isch kennt joo emol prowiern, su Kleiderbieschel vunn emm onnerthalwe Meder Abstand su ze werfe, dasse sisch mett ihm Hooke omm Ständer uffhänge. Loss misch noch bissi träniern, isch werrschun schaffe.

Was fern Bleedsinn, habb isch gesaad, numm dem Schorsch enn Kleiderbieschel ab, schwenk de Arm unn werf ... unn was soll isch derr saache, Honnes, der Bieschel iss uff de Ständer zugeflooche unn hott sisch tatsäschlich onn soim Hooke dort uffgehängd. Su mächt merr dess, habb isch zum Schorsch gesaad unn dess hädd isch nitt saache solle. Weil seit der Zeit duderr mett mir unn aach mett onnern motze.

Eiern Honnes